

92 Debreczeny

György

ELALVÁS

ELŐTT*

hogy is van ez
amikor megszűnik életem utolsó szakasza
a könnyűbűvár felmerül valahol
akarom mondani lemerül
úgy beszélek mint ő
a kórházban elalvás előtt

a virágok az éjjeliszekrényen
nem tudták a fejüket elfordítani
vaságy lábai közt
képzelttem el a szerelmet
nem látszott rajta semmi
minden hófehér megbocsát mindenkinek

a boldogság kedvéért tágra nyitott szemmel
eltölteni e csalás csalóka pillanatát
mindig rohanvást érkezik valaki
húsz év száz év egy hang se
fülelek az események fölgyorsulása előtt
nem stimmel valami

az utolsó tárgy az utolsó égbolt ez
azt akarja igen hogy hagyjam békén
mindez majdnem fehér semmi
lehet igent mondani
ahogy nemet is lehet mondani
aztán valami mást

szavak foszlányok aztán semmi
négykézláb elérem az ajtót fölemelem
az aranykor ott libeg még a gallyakon
mintha én is egy volnék közülük
történt valami igen
mindenütt eltörölhetetlen nyomok

mindörökre magamat idézem
igen a baromság igen
az áldozat aki sohasem lesz hóhér
amikor megszűnik a zihálás igen
mindent megpróbáltam mindent
a kórházban a végső elalvás előtt

* montázs Beckett *Hogy is van ez* c. regényéből